

Sommige leden achtten de wijziging in het ontwerp gebracht door aanneming van het door de Commissie van Rapporteurs in de andere Kamer voorgestelde amendement eene verbetering.

Andere leden achtten die wijziging overbodig.

Men vertrouwde, dat ten gevolge van de aanneming van dat amendement het bij dit ontwerp verstrekte „voorschot” als eerste post van uitgaaf zal voorkomen op de begrooting voor het volgende dienstjaar.

Vastgesteld 1 Juli 1898.

VAN ASCH VAN WIJCK.
GODIN DE BEAUFORT.
RUTGERS VAN ROZENBURG.
NEBBENS STERLING.
MELVIL VAN LYNDEN.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot verhooging van het IVde hoofdstuk der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1898. (204)

1. Volgens de plannen van reorganisatie van den arbeid in de gevangenissen, gelijk de Minister van Justitie die ontwikkeld heeft in de vergadering van de Tweede Kamer van 16 Juni ll., zal met de centrale leiding van dien arbeid belast worden de hoofd-inspecteur van de gevangenissen. Hem is reeds ter zijde gesteld een jurist als adjunct-inspecteur. Daarnaast acht de Minister nog een man der practijk noodig. Voor dezen nieuwen adjunct-inspecteur wordt bij dit wetsontwerp eene bezoldiging van f 1800 's jaars aangevraagd.

Eenige leden lieten niet onopgemerkt, dat het derhalve geldt eene uitbreiding van het ambtenaarspersoneel, waartegen zij in het algemeen meenden te moeten waarschuwen.

2. Bij deze reorganisatie staat het denkbeeld op den voorgrond, dat zooveel mogelijk de particuliere arbeid vervangen wordt door rijksarbeid.

Eenige leden wezen op de bezwaren tegen dit stelsel. Laat, hetgeen volgens hen te vreezen is, het werk dat wordt afgeleverd te wenschen over, dan zal het bij de Departementen van algemeen bestuur afgekeurd worden en wat zal men er dan mede doen? Is het werk goed, dan scheidt de Regeering eene niet onbelangrijke mededinging tegen de particuliere nijverheid.

Hier tegen merkten andere leden op, dat er toch in elk geval in de gevangenissen moet worden gewerkt. De Regeering is, zeide men verder, volkomen vrij in de plaats en in de wijze van afzet. Het denkbeeld werd door sommigen uitgesproken om de producten van den arbeid der gevangenen, ten minste voor een deel, te schenken aan instellingen van weldadigheid, die ze best zouden kunnen gebruiken. Anderen waren met dit denkbeeld minder ingenomen. Nog deed men uitkomen, dat wanneer de gevangenen in vrijheid waren blijven verkeerden zij toch ook zouden hebben gewerkt en door hun werk de arbeidsmarkt hebben gedrukt.

Vastgesteld 1 Juli 1898.

VAN ASCH VAN WIJCK.
GODIN DE BEAUFORT.
RUTGERS VAN ROZENBURG.
NEBBENS STERLING.
MELVIL VAN LYNDEN.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot regeling der personeele belasting naar den grondslag rijwielen. (142)

§ 1. De overweging van dit wetsontwerp ontmoette bij een aantal leden bezwaren, die voor velen hunner overwegend waren.

Enkele leden gaven te kennen alleen daarom hunne stem aan deze voordracht niet te zullen onthouden, omdat volgens de uitdrukkelijke verklaring van den Minister van Financiën op bladz. 2 der Memorie van Antwoord het ontwerp te beschouwen is als een proef.

§ 2. Een enkel lid had bezwaar tegen de invoering van elke nieuwe belasting, omdat daardoor wederom moeilijker bereikbaar wordt zijn ideaal van belastingheffing, te weten een *impôt unique*. Aangezien echter dit stelsel in de naaste toekomst wel niet zou worden aangenomen was hij genegen vóór het ontwerp te stemmen.

Vele leden betreurden, dat de ontworpen rijwielbelasting is vastgehecht aan de belasting op het Personeel. Zij hadden de voorkeur gegeven aan de heffing van een invoerrecht, zooals in Duitschland geheven wordt en aan de heffing van een accijns, waartegen, als men let op de heffing van andere accijnzen, huns inziens in de practijk geen overwegend bezwaar zou blijken te bestaan.

Enkele leden wenschten den Minister van Financiën te vragen of hij, bij verwerping van dit ontwerp, bereid zou zijn eene voordracht tot eene afzonderlijke heffing op rijwielen in te dienen? Luidde, naar zij hoopten, het antwoord bevestigend, dan zouden zij met te meer vrijmoedigheid het tegenwoordig ontwerp verwerpen.

Eenige leden deden uitkomen, dat een voordeel van het ontwerp hierin is gelegen, dat deze belasting eene Rijksbelasting zal zijn en dus de heffing zoowel van eene provinciale als van eene gemeentelijke rijwielbelasting zal zijn uitgesloten.

Sommige leden hadden daarentegen ook daarom liever gezien, dat eene afzonderlijke, d. i. zelfstandige belasting op rijwielen ware ingevoerd, omdat daarvan een gedeelte aan de gemeenten had kunnen worden gelaten.

Anderen, dit gevoelen deelende, herinnerden, dat de zorg voor de instandhouding en bruikbaarheid van vele wegen op de gemeenten rust, en hadden het daarom billijk gevonden, dat de gemeente voor het genot van die wegen rechten mocht heffen. Thans kunnen de gemeenten van deze rijwielbelasting geen nut trekken. Wel kunnen zij opcenten heffen op de personeele belasting, maar daarin draagt de grondslag rijwielen al zeer weinig toe bij.

Tegenover eenige leden, die betreurden dat een voorwerp, strekkende tot nut en bevordering van gezondheid, voortaan belast zal worden, stonden een aantal andere leden, die in *beginsel* voorstanders waren van eene rijwielbelasting. Zij achtten zoodanige heffing volkomen op hare plaats in eene wet op het Personeel, krachtens welke belasting betaald wordt wegens dienstboden en paarden. Zij herinnerden aan de meerderheid, waarmede indertijd de Tweede Kamer dezen grondslag in het ontwerp van herziening der personeele belasting heeft opgenomen.

Ook deze leden hadden echter bezwaar tegen sommige bepalingen der ontworpen regeling.

§ 3. Vele leden waren van oordeel, dat de opbrengst gering zal zijn. Dit was voor hen een bezwaar tegen het ontwerp, omdat het gebruik van rijwielen zeer toeneemt: zonder dat vrees behoefde te bestaan voor stuiting dier toeneming had de heffing hooger kunnen zijn.

Die geringe opbrengst was een te grooter bezwaar tegen het ontwerp, omdat, naar sommigen vreesden, de perceptiekosten dezer belasting betrekkelijk hoog zullen zijn.

Gaarne zou men een antwoord van den Minister ontvangen op deze vragen:

1. In eene afdeeling werden verschillende cijfers van vermoedelijke opbrengst genoemd. Hoe hoog denkt de Regeering bij de wet op de middelen voor 1899 deze belasting te ramen?

2. Bestaat het voornemen ter verzekering van de opbrengst dezer belasting het aantal controleerende ambtenaren te vermeerderen? Er waren leden die dit onnoodig achtten. Hoe denkt de Regeering hierover? En welke middelen van contrôle denkt zij aan te wenden?

3. Sommigen meenden, dat de kosten van contrôle, voor de toepassing dezer wet vereischt, niet hoog behoeven te zijn. Hoe hoog schat de Minister die kosten?

§ 4. Vervolgens werd door eenige leden opgemerkt, dat